

Az A pecket a B lyukba

Dave Woodbury és John Hansen, űrruhájuk groteszk burkában, idegesen követték figyelemmel, ahogy a hatalmas rekesz lassan kilendül, és eltávolodik a teherhajótól, majd beúszik a zsilipbe. Miután már egy év eltelt az A5 Űrállomáson eltöltendő szolgálati idejükből, érthetően elégük lett a zörgő szűrőegységekből, a szivárgó hidroponikus csövekből, a szakadatlanul zúgó és időnként lerobbanó légfejlesztőkből.

- Semmi sem működik - szokta mondogatni gyászosan Woodbury -, mert mindent mi magunk szerelünk össze a két kezünkkel.

- Az utasítások szerint - tette hozzá rendre Hansen amiket egy idióta állított össze.

Kétségtelenül volt alapja panaszainak. Az űrhajókon a legdrágább a rakomány számára biztosított hely volt, ezért minden felszerelést szétszerelve és egymásba ágyazva kellett felküldeni. Minden felszerelést magán az űrállomáson kellett összeszerelni ügyetlen kézzel, alkalmatlan szerszámokkal, elmosódott és félreérthető használati utasítások alapján.

Woodbury lelkiismeretesen küldözgette a panaszokat, melyeket Hansen odaillő melléknevekkel egészített ki, és a helyzet enyhítéséért folyamodó hivatalos kérvények eljutottak a Földre.

A Föld pedig reagált. Speciális robotot terveztek pozitronaggal, melybe belezsúfoltak minden tudást, ami a létező összes szétszedett gépezet összerakásához szükséges lehetett.

A robot az épp kirakodás alatt lévő rekeszben hevert, Woodbury pedig remegett izgalmában, ahogy a légszilip bezárult a láda mögött.

- Először - mondta - az ételszintetizátor generáljavítását fogja elvégezni, és rendbe hozza a steak beállító gombját, hogy véresen adja ki, és ne túlsütve.

Beléptek az Állomásra, és demolekularizáló rudakkal finoman láttak neki a rekesznek, nehogy a speciális összeszerelő robotnak akár egyetlen atomja is megsérüljön.

A láda oldala kinyílt.

Benne Ötszáz különálló darab hevert - valamint egy elmosódott és félreérthető használati utasítás az összeszereléshez.

(Galamb Zoltán)